

ber“, og om det ikke var korrekt, at det her i denne Lov nærmere blev præciseret, hvad man forstaaer derved.

E. Sørensen: Den højtærede Minister henviste til, at Loven mellem første og anden Behandling var bleven rettet saaledes, at den kun skulde gælde til den 31te Marts 1901. Jeg ser nu ikke, at Fastsættelsen af en saadan Begrænsning har stort at sige over for den Stilling, man i det hele ellers maa indtage over for Lovforslaget. Thi det er naturligt, at have vi først ved en Lovbestemmelse faaet alle de daarlige og slet funderede Selskaber ryddede af Vejen, ville vi ikke om et Aar eller to give disse Selskaber frit Spillerum igen, saa at de kunne staa op fra de døde. Over for disse Selskaber faar det ingen Betydning. Men over for de gode og over for dem, der, som den højtærede Indenrigsminister jo ogsaa omtalte, i Virkeligheden ere vel funderede og fornuftige Selskaber, men kun ikke kapitalstærke, vil den Skade, der kan voldes disse Selskaber ved Lovforslaget, ikke formindskes ved, at Lovforslaget har en Bestemmelse om, at Loven kun skal gælde for 1 Aar. Naar en Mand først er henrettet, har det mindre Betydning for ham, at den Lov, hvorefter Dømmen er fældet, har en Tidsgrænse, og at den ophører at gælde 1 Aar efter. Naar den højtærede Minister henviser til som et af Motiverne for ham til nu at kunne tiltræde Lovforslaget, medens han ved 1ste Behandling i Landstinget havde meget store Betænkeligheder derved, at noget af den Dispensationsret, han havde ønsket, var givet ham i § 4, saa beror dette paa en Misforstaaelse. § 4 findes nemlig, bortset fra en Redaktionsændring, ganske enslydende i det oprindelige Lovforslag, og som det blev vedtaget ved 3die Behandling i Landstinget. Denne Bemyndigelse for Ministeren fandtes allerede, da Lovforslaget var til 1ste Behandling i Landstinget; det kan derfor ikke have været den Dispensationsret, som Ministeren meget maatte ønske for at forhindre, at Lovforslaget gjorde Skade over for mindre Selskaber. Saa kommer jeg til Hovedpunktet, at efter Lovforslaget skal et Selskab kunne fortsætte paa den Maade, at det vedbliver at staa i Forbindelse med allerede forsikrede, vedbliver at hæve Præmie af dem og, efterhaanden som Fordringerne forfalde, at udbetale dem. Det er det, som for Ministeren har stillet sig som Kardinalpunktet i denne Lov, det er i Virkeligheden den Bestemmelse, der har ophævet Ministerens

Betænkelighed ved at slutte sig til Lovforslaget. I og for sig synes det mig at være en ret mærkelig Fortolkning, Ordføreren i Landstinget gav, at Forbudet mod at drive Livsforsikringsvirksomhed ikke udstrækker sig til Forbud mod at drive denne Virksomhed over for de allerede indtegnede, men det er jo en højt anset Jurist, der har fortolket det saaledes, og det maa vi Lægmænd vel bøje os for. Men hvad er der reelt vundet ved, at et Selskab paa denne Maade skal kunne fortsætte? Hvad de gode, fornuftige Selskaber angaar, er den Tilladelse, der gives dem, som det ogsaa blev udtalt af det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard) meget lidt værd. Deres Beregninger og Dødelighedstabeller kunne være meget fornuftige, men der er altid Mennesker, som trodse Statistikkens Love, og gaa hen og dø, før de skulle. Naar et saadant Selskab maaske stik mod alle fornuftige Beregninger faar en Del Dødsfald, medens det samtidig er forhindret i at udstrække sin Risiko videre, og ved ny Tegninger indvinde, hvad det uformodet har tabt, kan det have faaet et saadant Grundstød, at det maa standse, og den Skade for de forsikrede, som Ministeren frygtede, vil saa komme alligevel. Men nu de mindre vel funderede Selskaber, der kun ere baserede paa Humbug? Atkomme disse til Livs, at faa dem helt kappede bort, forekommer mig at være det, der først og fremmest skulde søges gennemført ved Lovforslaget, saaledes at deres Navn ikke længer eksisterer, at der hverken bliver nogen Direktion eller Agenter for dem. Men gives der dem Tilladelse til at fortsætte over for de allerede forsikrede, saa er alt dette forhindret. Et saadant Selskab vedbliver at have sit Navn, sin Direktion og sine Agenter i alle Byer, og det vil være meget vanskeligt for den offentlige Myndighed at kontrolere, om det ikke foruden at opkræve Kontingent af dem, der vare forsikrede 3 Maaneder, før denne Lov var vedtagen, i Virkeligheden tegner ny Forsikringer. Det vil den Slags Selskaber sikkert nok paa forskellig Maade kunne finde Lejlighed til. Den menneskelige Udspekulerthed er jo adskillige Steder ikke ringe, og den menneskelige Dumhed kan ved Lejlighed ogsaa være ganske velvoksen. Et saadant Selskab har selvfølgelig mange forsikrede, som blive kede af at betale Præmie eller blive for kloge til at gøre det, men mon det saa ikke skulde kunne finde paa at lade ny indfangede træde ind i disses Sted? Kunde der ikke allerede derved let findes en Maade til at